

Luonnon kauneuden tulkki Irja Hiironniemi (1928–2015)

Palstalla
tutkaillaan
edesmenneitten
virsirunoilijoiden
ajatuksia ja
töitä.

HANNU HAUKKALA

Alkuvuodesta 1994 Herättäjä-Yhdistyksen päätoimikunta päätti lähteä hakemaan uusia virsiä seuroissa käytettäväksi. Tässä prosessissa pyydettiin virsiä erityisesti sellaisista teemoista, joita Siionin virsissä oli vähemmän. Prosessin myötä syntyi kokoelma *Veisuut – Ehdotuksia uusiksi Siionin virsiksi* (2000 ja 2001).

Kokoelmaan päätyi mm. useita luontoa käsitteleviä virsiä. Yksi varsinaisiin Siionin virsiin myöhemmin hyväksytty luontoaiheinen virsi on **Irja Hiironniemen** Siionin virsi 142 *Kevätillan yllä*.

Lehtimäellä syntynyt Irja Hiironniemi teki työuran sa kansa- ja peruskoulun opettajana eri paikkakunnilla Etelä-Pohjanmaalla. 1970- ja 80-luvuilla häneltä ilmestyi useampia runokokoelmia sekä jokunen lastenkirja.

LUOJAN KAUNEUTTA IHAILEMASSA

Hiironniemen Siionin virressä *Kevätillan yllä* on keskeisenä teemana luonnon kauneuden ihmettely. Virressä luonnon kauneus vie veisaajaa Luojan töiden ihmettelyyn ja kiitokseen. Jumala antaa yli äyräiden hyvää elämässä.

Virsi sanoittaa niitä tunteja, joita monet todella ovat kokeneet esimerkiksi kauniissa kevätillassa. Herkkä teksti ja sävelmä kutsuu veisaamaan virttä kuitenkin myös muina vuodenaikoina, missä Jumalan luoman luonnon kauneus valloittaa ihmisen.

KUKKA EI VOI ELÄÄ ELÄMÄÄNSÄ HUKKAAN

Hiironniemen virsi ei kuitenkaan ole pelkkää kiitosta luonnon kauneuden äärellä. Luonnon kauneus asettuu virressä herkällä tavalla ihmisen puutteellisuuden vastinpariksi. Luonnon kauneuden, jopa täydellisyyden rinnalla ihminen näyttäytyy vajavaiselta.

Jo virren kolmannessa säkeistössä on läsnä pieni epäily, etten tämänkään kauneuden äärellä ehkä muista kiittää niin kuin pitäisi. Virren neljännessä säkeistössä ihmisen oman puutteellisuuden tunto tiivistyy pyyntörukkoukseksi:

Valo viipyy mailla, / kutsuu ruohon kukkaan. / Auta, etten minäkään / täällä elä hukkaan.

Säkeistössä on läsnä ajatus, että minä saatan elää elämäni täällä hukkaan, mutta kukka ei siihen kykene. Pelkästään olemalla kukkana, kukkimalla ja lopulta kuihtumalla, kukka toteuttaa tarkoitustaan. Ihminen kuitenkin langenneena kykenee elämään elämänsä hukkaan.

Hiironniemi liittyy tässä pyynnössä klassiseen syntiin liittyvään teologiseen pohdiskeluun. Langennut ihminen on Luojan luomista olioista se, joka onnistuu elämään luomistarkoitustaan vastaan. Luonto osaa elää, ilman ihmisen puuttumista siihen, niin kuin sen on tarkoituksin.

Kalle Hiltunen